

Už som to neutiahla.

Človek by si bol povedal, že bývanie vo veľkom meste prináša mladým len samé výhodné pracovné podmienky. Zvykne sa hovoriť o dnešnom množstve možností a bohatom kultúrnom živote. U mňa a mnohých iných sa však dá toto tvrdenie považovať za nie úplne pravdivé. Okrem toho, že proces hľadania stabilnej práce po škole je zdĺhavý, je aj rodovo odlišný.

Po mesiacoch plných pohovorov a finančnej núdze, kedy som bola závislá od pomoci rodičov, som konečne nadobudla pracovný pomer. Na moje prekvapenie som sa stretla so síce verejnosti známym, ale doposiaľ neriešeným fenoménom rozdielných platových podmienok pohlaví. Napriek tomu, že v zamestnaní plnia ženy a muži rovnakú funkciu a výkon, je naša mzda odlišná. Spolu s kolegyňami pociťujeme aj fakt, že na vyšších pozíciách sa vyskytujú prevažne muži alebo staršie ženy. O vyššie platové podmienky teda môžeme byť obohatené až o pár rokov tvrdej práce a dokazovania našej spôsobilosti. Pri tejto skutočnosti sa cítim skôr demotivovane a unavene, nemám pocit nádeje na zmenu.

Ako samoživiteľku v meste s nelacným bývaním má pre mňa finančné ohodnotenie viac než veľký význam. Plat je pre mňa momentálne ten najväčší znepokojovateľ. Bývanie v centre mesta, kde sa nachádza aj moja práca aj celý potencionálny kultúrny život si nemôžem v mojej situácii dovoliť. Našla som si jednoizbový byt na najvzdialenejšom okraji mesta, kde stretávam len dôchodcov alebo mladých študentov. Panelák, ktorý pôsobí len na pohľad odstrašujúco je jedinou finančne zvládnuteľnou možnosťou pre človeka v mojej pozícii. Biele prázdne steny, málo svetla a nedostatočne tesniace okná vo mne vzbudzujú len nutnú potrebu vyspať sa a následne byt opustiť. Večer chodím z práce pešo cez park, aby som aspoň čiastočne nadobudla lepší pocit z každého dňa, ktorý je prevažne plný averzie k tomu miestu, ktoré nedokážem volať domovom. Prirodzene mám večer v parku sama aj strach, no zatiaľ som nenašla bezpečnejšiu cestu k tejto štvrti. Nemám síce veľa času na spoznávanie ľudí mimo práce, ale keby som si sem mala niekoho pozvať hanbila by som sa.

Pýtam sa sama seba, čo asi znamená dôstojný život a čo môžem urobiť, aby som cítila, že takým životom žijem. Viem, že sa z ďaleka nemám najhoršie, a práve tento fakt ma najviac mrzí. Ľudia žijú v ďaleko horších podmienkach, bez akejkoľvek práce a stabilnej strechy nad hlavou, no čo je najhoršie, najviac núdzu pociťujú deti. Tie si nevyberajú do akých sociálnych podmienok sa narodia, ale nesú si toto bremeno počas celého detstva a dospelovania, keď sa ešte nedokážu osamostatniť od

sociálne zaostalej rodiny. A ak majú nádej na lepší život v dospelosti, kto im ju zaručí, neskončia len o poschodie vyššie v rovnako rozpadajúcom sa paneláku ?

Ak ako deti zažívajú vyčleňovanie z kolektívu, nemajú možnosť rozvíjať svoje schopnosti, nemajú byť ako odmenený za pozitívne konanie, nedostanú takmer ani to, čo je pre nich nevyhnutné, nie to ešte vec, ktorú si želajú, stáva sa ich najväčším snom možnosť napraviť všetko doposiaľ nepoznané. Mohli by sme si aj pomyslieť, že práve naopak, budú v budúcnosti na krutý osud pripravený, pretože si v detstve na to zvykli, ak si však uvedomujú rozdielnosť medzi sebou a inými, bude svetlá budúcnosť ich najsilnejšou motiváciou.

Ich budúcnosť môže byť bohužiaľ podobná mojej realite. Chcem sa nimi motivovať a byť vďačná za možnosti, ktoré stále mám, ale keď viem, že sa nájdu ľudia, ktorí pracujú ľahšie a nemajú potrebu riešiť finančnú núdzu, neviem pochopiť, kde je spravodlivosť. Bezmocnosť je mojou stálou spoločníčkou. Pociťujem, že nemám kontrolu nad svojim životom a nemôžem nič zmeniť, ma zožiera.

Kde je spravodlivosť, o ktorej sa tak veľa hovorí? Kde je tá rovnosť, ktorá je údajne základom našej spoločnosti? Prečo sa zdá, že pre mňa a pre mnohých ďalších tieto princípy neplatia?

Podľa môjho názoru sú právo na spravodlivosť a právo na dôstojný život hlavnými piliermi ľudských práv, ktoré by mali tvoriť základ pre funkciu spoločnosti. Tieto práva sú základné a univerzálne, mali by byť zaručené každému jednotlivcovi a to bez ohľadu na pohlavie, rasu, vierovyznanie, sociálne postavenie, či iné javy rozdeľujúce spoločnosť.

Spravodlivosť je predsa základným predpokladom pre zachovanie právnych štruktúr. Právo na spravodlivosť znamená, že každý jednotlivec má právo na spravodlivý proces a rovnaký prístup k právu.

Právo na dôstojný život je ďalším kľúčovým aspektom ľudských práv, ktorý zahŕňa právo na základné ľudské potreby, ako sú prístup k primeranému bývaniu, zdravotnej starostlivosti, vzdelaniu, potravam a vode. Každý človek by mal mať možnosť žiť životom, ktorý mu umožňuje rozvinúť svoj potenciál a dosiahnuť svoje ciele, bez ohľadu na vonkajšie okolnosti alebo znevýhodnenie.

Je dôležité uznávať a posilňovať tieto práva vo všetkých oblastiach spoločnosti. Len prostredníctvom aktívneho zavádzania a ochrany týchto práv môžeme vytvoriť spoločnosť, ktorá je založená na princípoch spravodlivosti, rovnosti a dôstojnosti pre

všetkých. Ale ako sa na tom môžem ja ako jednotlivec zaneprázdnený dlhou prácou podieľať, netuším.

Sila? Rovnosť? Jednota? Solidarita? Znamenajú ešte niečo tieto slová v dnešnom svete? Svete plnom falšných sľubov a nádejí na lepšiu budúcnosť, kde si v konečnom dôsledku musíme utáhovať opasky, hoci nám bol sľubovaný opak. Kto nám splní tieto základné požiadavky, ak to v našom štáte nedokáže zaručiť právo? Na koho sa máme obrátiť, aby sme sa dočkali kladného výsledku?

Ja dnes na tieto otázky nepoznám odpoveď a neverím, že by mi ju snád niekto poskytol. Som len ďalší zabudnutý kameň v základoch tejto hnijúcej spoločnosti.